

Je leven verliezen

Het Midsummer ensemble speelt het slotdeel van het Schicksallied, gecomponeerd door Johannes Brahms.

?Noodlotsvrij, zoals de slapende zuigeling, ademen de hemelingen.
Kuis bewaard in een bescheiden bloemknop, bloeit eeuwig hun geest.
En hun zalige ogen kijken in stille, eeuwige helderheid.?

Heer, neem ons met U mee naar de vruchtbare stilte.?
Blijf tot ons spreken, tot wij U horen en verstaan.?
En in alle mensen en dingen weer uw boodschap herkennen.

De lezing is genomen uit het Evangelie volgens Marcus, hoofdstuk 9, vanaf vers 2.

Tegen deze tijd had Jezus al een grote menigte volgelingen, bewonderaars, mensen die Hij door zijn manier van spreken aansprak en die bemoedigd werden door zijn goede nieuws. Maar dan begint Hij te spreken over je leven verliezen. En Hij spreekt over het kruis - de Romeinse manier van ter dood brengen. Hoe denk je dat deze verandering in toon voor de volgelingen klonk?

Stel je voor dat jij in die menigte was? Hoe zou jij hebben gereageerd?
Wat zou je zeggen tegen degene naast je? Kun je je voorstellen hoe dat gevoeld zou hebben ?

Wat komt er in je op als je deze woorden van Jezus wéér hoort? Wat zou de reactie van de menigte zijn geweest? Sta een moment stil bij hoe het geweest had kunnen zijn? Was het misschien ineens doodstil, waarna een groeiend geroezemoes en rumoer klonk?? Deze les zou voor sommige toehoorders te veel zijn.

Is er iets wat jou ervan weerhoudt te horen wat Jezus jou wil zeggen? Iets wat jij moet verliezen, moet laten gaan? Laat de Geest van God jou tonen wat je los moet laten? en laat het los.